

EL PAPER DE CATALUNYA A LA GUERRA PENINSULAR

S'han establert moltes comparacions entre la gran guerra del 1914 al 1918 i aquesta guerra peninsular que estem patint. Avui voldria remarcar com la posició actual de Catalunya s'assembla relativament a la posició dels països anglo-saxons a la guerra mundial.

Anglaterra primer i els Estats Units des del 1917 van constituir la reserva essencial dels aliats. Damunt d'aquestes potències anglo-saxones calgué la tasca de la fabricació d'armament. I també calgué damunt d'elles una passatgera acusació de mediocritat en l'esforç purament militar.

L'acusació fou llavors formulada per alguns francesos amb delicadesa, com corresponia a la cultura civil de França i al seu fi instint polític. Contra Catalunya la

mateixa acusació ha estat llançada molt més barroera ment «con las cuatro herraduras». Però en el fons és la mateixa.

En una declaració escrita en francès però pensada en castellà que el senyor Miquel Maura acaba de publicar a París, es diu el següent:

«L'esforç de Catalunya ha consistit molt més en el treball a les fàbriques que no pas al reclutament destinat al camp de batalla. El català és, per altra banda, un soldat mediocre. Avui en dia Barcelona fabrica l'artilleria lleugera, els tancs, els camions i els projectils. Barcelona munta cada dia 2 avions de gran potència, etcètera, etcètera.»

Qui pot deixar de comparar aquesta posició de Mi-

quel Maura amb la de cert allat respecte d'Anglaterra i els Estats Units?

No ens queixem del repartiment dels papers. Prenguem el bon costat de la declaració de Maura i contemtem-nos amb el modest paper que els anglesos i els americans representaren del 1914 al 1918.

Dintre del quadrat de les comparacions relatives estem contents d'haver donat com els anglesos un Lloyd George a les indústries de guerra. El nostre Josep Terradellas com el gran liberal galès ha proporcionat a la victòria un element indispensable. Seria impossible de separar de la història de la guerra peninsular aquest gran nom de català. El conseller Terradellas va saber ja l'agost del 1936 comprendre que havia de construir fà-

briques de guerra per tal d'assegurar el proveïment militar del 1938.

I estem contents de tenir, com els americans el 1918, un President liberal, un Wilson a la política de la guerra. Lluís Companys, amb la seva gran autoritat, el seu treball polític admirable ha produït a casa nostra aquell clima democràtic indispensable per a l'eclosió de la victòria liberal a Espanya.

Diguin el que vulguin, no ens podem queixar del nostre paper.

Nicolau M.ª RUBIO

París, 7 febrer 1938. (Per telèfon.)

"Espanya - escriu "Daily Telegraph and Morning Post" - podria servir de punt de partida als nous esforços de conciliació entre

Londres i Roma

«Hi ha base de col·laboració favorable a l'apaivagament»

Un gran míting a París per a protestar contra els bombardeigs de les poblacions de reraguarda

Per Esquerra Republicana hi assistirà el senyor Rubió i Tuduri

El pròxim dijous, dia 10, se celebrarà a París un gran míting per a protestar contra els bombardeigs aeri de ciutats i pobles de la reraguarda. Aquest acte ha estat organitzat pel «Comité de la Paix».

Estan visitant en aquest moment els nostres líders de combat i que assistiran a la sessió de Corti celebrada a Montserrat el dia 1 de febrer.

En representació del Parlament de la República assistiran a aquest acte els senyors Picaeus, de la minoria nacionalista basca; Rubió Tuduri, d'Esquerra Republicana de Catalunya; Margarida Nelken, en representació del partit comunista; Gasset, per Unió Republicana; Lamonedá, dels socialistes, i el senyor Domingo, en representació d'Izquierda Republicana, i Pravia Valladares dels grups d'oposició.

Guerrilles en acció

Elements xinesos mòbils han reconquistat Yuhang i s'ha aconseguit de considerable boli i Kihien

L'ex-vialiant i l'ex-vialtor es trobaran a Berchtesgaden

AGITACIO POLITICA A ROMANIA

INCIDENTS SAGNANTS

Bucarest, 7. — Shan produït incidents sangnants entre «guardies de ferrocarril» i gendarmes en una reunió electoral. Els gendarmes feren ús de les armes. A conseqüència d'aquests incidents hi hagué una riuada de quèndres superiors de la «Guardia de Ferro» per tal de fixar la seva actitud davant del Govern, que fins ara havia estat de benevolència.

El Partit del Poble, el cap del qual és el mariscal Averesco, ha rebutjat l'ofertament del Govern de fer un cartell electoral amb el partit nacional-cristià i ha decidit no participar a les eleccions generals del 2 de març. S'assegura que aquesta decisió fou determinada pel desig de no

"Els jueus han de calar", diu el Govern romanès

Bucarest, 7. — La presidència del Consell publicà un comunicat referent a la política del Govern romanès amb els jueus, que diu entre altres coses:

«El Govern actual es manté tant que els anteriors i permeté que es produís una lliure discussió sobre el problema jueu per tal que l'opinió pública pogués conèixer les opinions de tots els partits en una acció d'augmentar la dignitat del país més enllà de les fronteres. Però després del triomf de Micescu a Ginebra, que representa l'edificant triomf de la llibertat, ha desaparegut tota la possibilitat de controvèrsia. Romania, que defensa davant de la Societat de Nacions els seus drets de sobirania nacional, obtingué un èxit complet. No obstant, certes persones intenten interpretar falsament els esmentats acords i obtingueren falsos directius polítics exteriors. El Govern estima necessari de posar fi a tota discussió sobre aquest assumpte.»

LES DELICIES DE L'AUTARQUIA

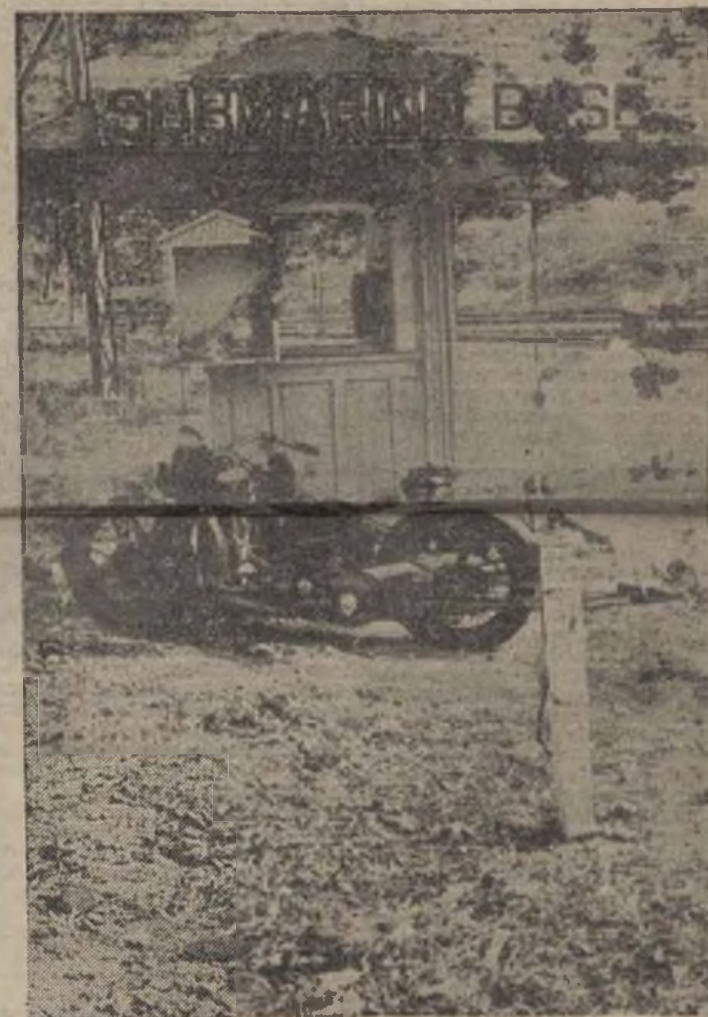
Berlin, 7. — Han estat prohibits de l'or per a la fabricació d'ulleres i plumes estilogràfiques.

Aquests articles només es podran fabricar en or per l'exportació.

Temptativa de desembarcament nipo, rebutjada

Hong-Kong, 7. — Ha estat aixecat l'estat de setge a Canton. La barriera establerta al riu recés ha estat oberta avui. Tres «atells» de guerra japonesos i alguns xalupes armades bombardejaren el port xinès de Bocca Tigris. Foren rebutjats els atells i un «atell» xinès. L'intent japonès de desembarcament a la regió de Tsingtau, a l'oest de Macao, fou rebutjat. El mariscal Tchang Kai Xec ha prohibit a les forces públiques de totes les províncies la confiscació d'armes en poder d'habitants al concurs dels quals es descompla per a la defensa del territori.

HAWAII POSA CARA SERIOSA

Sembla que els Estats Units tenen la intenció de construir a les illes Hawaii unes fortificacions de gran envergadura. Especialment, una d'aquestes illes l'illa Oahu es convertiria en una mena de Gibraltar del Pacífic. Situada de la manera més estratègica, les illes Hawaii són una mena de sentinelles americans de cara a l'Orient. A més constitueixen un pont damunt de la immensa aigua del Pacífic, car són l'escala obligada en les travessies entre els continents asiàtic i asiàtic. Fins ara, als ulls de tot el món, aquestes illes eren més aviat una atracció turística. Els americans rics hi anaven a passar les vacances, i als «palacetes» luxosos es deixaven bregar per les tonades de les guitarres tipiques, mentre les belles indígenes, cobertes de flors, oferien llurs danses a la curiositat i als dòlars dels turistes. Però, malgrat la fama agavalladora de Hawaii lloc de plaer, l'Estat Major americà sabia ben bé quin era el valor geogràfic de l'arxipèlag. Les grans manobres de la flota nord-americana tenen sempre lloc al llarg de les illes Hawaii. A les seves badies, els mariners americans hi aprenen l'ofici. Hawaii, malgrat el clima tropical a què les solmetien els milonaris de la metròpolis, han estat sempre una mena d'espina clavada al cor de l'imperialisme japonès. Ara, aquesta espina s'enfonsarà encara una mica més. Les bases submarines deixaran una mica a l'ombra els «palacetes»; el tronar de les bateries de gran calibre, no deixarà sentir el «típ-típ» del jazz; les belles hawaianes no anaran l'abast a sonar-se als uniformes... El paradís del Pacífic serà convertit en una fortalesa, en un castell tempestejat pel vent i per les onades, al cim del qual, orgullosa, es desplegarà la bandera dels quaranta-vuit estats... Hawaii, Hawaii... Almenys, que tot el que perdís en tipisme, ho guanyés en eficàcia. Contra les provocacions nipones, contra la pirateria dels feixistes, que la seva força sigui un dia posat a l'audàcia. I si les guitarres hawaianes un dia vesten llibres de tristor i de les teves gràcies perdudes, almenys que els homes de tot el món puguem cantar la nova i ferida poesia d'aquesta base naval de Pearl Harbour, a l'illa Oahu, d'on sortiran ràpids com una exhalació, projectats vers l'Àsia, els submarins al servei de la democràcia. — (G. P.)

El mati de President de Catalunya

Aquest mati el president Companys ha romàs al despatx de la residència presidencial, on han fet acte de presència tots els alts funcionaris del departament, per tal de despatxar amb el president.

Tambe han acudit al dit lloc el sots-secretari senyor Rouret i el secretari senyor Piquet.

Per aquest motiu, no hi ha hagut recepció al Palau de la Generalitat. A la residència, el senyor Companys tampoc no ha rebut cap visita.

Parlamentaris francesos, de roman de Madrid

Anir al migdia tornarem a la nostra ciutat els parlamentaris estrangers senyors Soule, Andaxell, socialistes, i Petit, Rousson, Prachay, Daul, Rumetto i Berliet, comunistes, els quals han recorregut els feixos de l'estol i de Madrid. Els altres, formant altres grups, continuen llur visita.

Quan arribem a la ciutat, proposen fer un «tour» de la ciutat, relacionades

Eden escolta...

Hom sap ja la importància que han pres les converses que, al marge de les reunions oficials, han sostingut els delegats a la centena reunió de la Societat de les Nacions. Vegeu, en el curs d'un dinar, amb quina atenció el senyor Eden escolta les paraules que li diu el senyor Micescu, ministre d'Afers Estrangers de Romania. (Grafic Press)

Els txecs han de mantenir-se units davant l'amenança hitleriana

Reunió del Consell General d'Acció Catalana Republicana

«El Consell General saluda el President de Catalunya que representa la voluntat del triomf i la unió de tots els catalans»

«...LLUITEM A FAVOR DE LA REPUBLICA DEMOCRATICA, GARANTIA DE TOTS...» (del discurs de LLUIS NICOLAU D'OLIVER)

Prèviament convocada pel seu consell executiu, ahir va tenir lloc la reunió del consell general del partit d'Acció Catalana Republicana.

Hi assistiren un gran nombre de delegats comarcals, representants de l'entitat central, afiliats dels que ostenten càrrecs públics, i altres amb dret també d'assistència.

La reunió fou presidida pel consell executiu format pels senyors Nicolau d'Oliver, E. Regasol, Ramon Pellicer, Pere Llorca, M. Andreu, Rafael Tassís, pel secretari, Francesc Salvat, i Eugeni Ramon, i el conseller de Justícia del Govern de Catalunya, Josep Giménez.

La reunió, iniciada al matí, calgué perllongar-la a la tarda, en la qual es celebrà, per tant, la segona sessió.

Prèviament a la reunió, el president, es donà lectura a l'acta de la sessió anterior, que fou aprovada. A continuació es donà compte del balanç econòmic, que també fou aprovat.

A continuació el senyor Pellicer llegí el report del Secretariat.

Seguidament es llegiren les proposicions referents a la política general del partit. Entre aquestes n'hi havia una presentada pel consell executiu, en qualitat de declaració de principis.

Fou de la paraula a aquest respecte el senyor Joan de Garganta, que en un breu i clar discurs, exposà la política catalana. El proclama, en base d'intel·lectualisme i factors i no d'ideals, el no pot crear una força política autònoma, pot fer força política autònoma, pot fer força política autònoma.

Nicolau d'Oliver es félicita de la coincidència existent entre el Consell i el Partit, i subratlla les opinions exposades per Garganta. Digui que crea una acció conjunta dels partits d'esquerra en defensa de la democràcia, i oferí l'efecte del Consell executiu per a dur a terme aquesta campanya que és necessari d'emprendre arreu de Catalunya.

Després d'intervir en el debat els delegats de Més Monts i Mitjà, fou aprovada la declaració del consell general, que diu així:

CONCLUSIONS APROVADES

El consell general d'Acció Catalana Republicana després d'examinar la situació de la política catalana i la realitat del moment present, Refirma la seva adhesió als principis bàsics continguts en la declaració aprovada pel Partit en la data de la seva constitució i principalment als ideals de catalanisme, liberalisme i justícia social.

Per tant, Proclama la seva voluntat de seguir col·laborant amb una màxima unitat amb les forces de Catalunya i d'Espanya per a vèncer el feixisme i organitzar després la victòria darrere bases sòlides de justícia i llibertat.

Manifesta la seva adhesió entusiasta al Govern de la Generalitat, i saluda en el seu president la màxima representació de Catalunya i la figura que, per damunt dels partits, representa la voluntat del triomf i la unió de tots els catalans en la defensa de les llibertats contra totes les agressions.

Saluda el Govern de la República, que dirigeix la guerra i organitza la recuperació, d'acord amb el programa del Front Popular, i el president Manuel Azana, que per la seva actuació i el seu històric personatge la política autònoma i democràtica de la República que tots defensen.

Transmet una calorosa salutació als seus aliats que són al front per tal de defensar, amb les armes a la mà, els ideals de llibertat que són

la raó de la nostra existència com a poble, i a la nostra unitat, en ella i amb ella, el gloriós exercit popular regular que sorgí de les entranyes del poble, ha d'assolir la victòria.

Creu també que les necessitats de l'hora actual imposen una política intel·ligent i energica del Front Popular, que a Catalunya ha d'ésser essencialment catalanista, republicana i democràtica. Per això demana: L'aplicació estricte del Decret de Collectivitzacions revisant l'obra dels agrupaments i completant les disposicions referents a les pensions a atorgar als propietaris d'empreses collectivitzades.

La solidaritat obligatòria del pagament amb un respecte absolut a la seva independència política i a la seva integritat de drets i deures, amb una protecció adequada a la petita pagesia i una política que tendeixi a evitar els abusos dels nous tipus de burgesia sorgits de la Revolució i a indemnitzar els propietaris adictes a la República i afectats pel Decret de Redistribució de terres.

El respecte estricte al programa del Front Popular, obert a tots els antifeixistes i que defenda, com a premissa, essencialment catalanista, la República democràtica. Cal evitar, per tant, els intents d'imposar una hegemonia partidista i de crear situacions de fet a profit d'un partit o d'una ideologia.

La defensa en tots moments de la nostra unitat política i de la unitat, com aquelles que per les necessitats de la guerra i la Revolució ha hagut d'assumir la Generalitat, d'acord amb el Decret de 19 de juliol del 1936, sotmesa, al cas, a la revisió que la realitat de la guerra aconselli, però el acord dels Governes de Catalunya i de la República.

L'adopció de mesures necessàries per a dur a bon terme la guerra i fer impossible, per errors de tàctica, que el nostre triomf material representi la victòria de la ideologia dels reaccionaris. Per això demana la persecució dels derrotistes, dels espies, dels desertors i dels emboscats, d'acord amb les normes d'estricta justícia, sense toleràncies, però també sense excessos contraproductius.

Acció Catalana Republicana creu que aquestes objectes poden aconseguir-se per la unitat d'acció de les forces catalanistes i republicanes. El Consell general declara que el partit no serà mai obstacle a aquesta unitat d'acció, i facultat el Consell Executiu per a restablir aquestes relacions i convenirs que cregui necessaris per al millor assoliment d'aquesta finalitat, amb els altres partits catalanistes i republicans, com també totes les forces nacionals i democràtiques dels pobles peninsulars, sense perjudici de la cooperació cordial que vol mantenir amb tots els antifeixistes.

Es passà a l'elecció del Consell Executiu. Per majoria de vots foren elegits Nicolau d'Oliver, Eudard Ranzol, Ramon Puyoch, Manuel Andreu, Pere Llorca, Joan de Garganta i Rafael Tassís.

DISCURS DE NICOLAU D'OLIVER

En nom del consell elegit, el president d'Acció Catalana Republicana, donà les gràcies per l'elecció i expressà la seva fidelitat als ideals del partit i la voluntat que ell i els companys tenen de treballar per a l'assoliment del programa concretat en aquesta reunió. Per això cal mantenir la unitat política i la unitat política i la unitat política.

La resistència del nostre poble contra el feixisme —seguit dient Nicolau d'Oliver—, com la dels espanyols de la Revolució francesa, neix de la sensació de treure's sols contra els militars espanyols, contra els soldats llatins i contra la feblesa anàrquica de les potències democràtiques.

Com més pregones són les rels del nostre dret, com més injusta l'agressió soferta, com més descomparada sigui trobat d'aquells que més l'han venut de justícia i que en lloc de fer-ho

s'inventaven la política de no intervenció per a regatejar-nos una assistència que teníem dret a exigir, més forta ha estat la reacció de la República.

A l'estranger buscant-nos els nostres governs pels excessos que turben o alguns criminals poguessin cometre al seu territori, quan el veritable responsable de tot era la força que en alçar-se contra l'autoritat legítima la deixava sense els mitjans indispensables de coacció. Amb això pretenien justificar el tracte de favor als rebels, que era en realitat la no intervenció, i més tard, encara agreujat, el control, la responsabilitat de l'allargament de la nostra lluita gràcies als ajuts que els països feixistes donaven als facciosos per a atacar la República espanyola, recau, doncs, en gran part, damunt la covardia dels dirigents de les democràcies europees. Potser, al capdavall, s'adonen de llur error. Tant se val. Cal refiar-se només del propi esforç.

La dura experiència de l'any i mig, darrer ens convengui que guanyem la guerra al front internacional quan la guanyem als fronts de batalla. Després de Belchite i de Terol, ja hi som en camí.

La guerra cal guanyar-la al front i al no perdre-la a la reraguarda. Aquesta reraguarda, que és la massa ciutadana de la qual han sortit els mitjans que lluiten al front, no sap disciplinar-se com és necessari. En guerra, o sense guerra, dins d'una República, la sobirania és de la ciutadania.

Contra el deserció, del front o de la reraguarda, les màximes sancions; però, no pas menor contra aquell que vol saquejar el sacrifici dels altres, sigui un agavellador, sigui una tendència política, un aindant o un comitè.

Igualtat davant de la llei vol dir ara igualtat davant del sacrifici. Cal vetllar la reraguarda, respectar el civisme i no afibillar l'entusiasme. Disciplina i privacions cal que la reraguarda les accepti convulsos. L'obediència, de cadaver, veia fórmula jurídica, no pot ésser més que una obediència moria.

Condicions indispensables d'una moral de guerra: la reraguarda és l'últim concòrd de l'Govern de la Generalitat i el de la República.

Hom parla de pactes i transaccions. Això és impossible. Es contra un altre perill que cal prevenir-nos. Seguint s'esdevé que les guerres triomfen des armes dels uns i les idees dels altres. Els uns guanyen la guerra els altres guanyen la pau.

Acabada la lluita, Espanya republicana haurà de conviure amb l'altra. Els vençuts cercaran de reorganitzar el bloc republicà una posició parcialment afi. El mot de relligament serà unitarisme.

Unitarisme, en relació a Catalunya, és sinònim de feixisme. No ens cal guanyar la pau. No combatem el feixisme per admetre en el seu lloc qualsevol altra forma de govern.

Lluitem a favor de la República democràtica, garantia de tots que no és una fórmula buida, sinó plena d'un contingut humaníssim de respecte a la llibertat i el dret de repulsa a tota tirania. Nosaltres, liberals per damunt de tot, de la religió tràmica del seu Estat, tenim l'honor de declarar-nos en això.

Som solidaris de l'Espanya republicana, democràtica, liberal i unitarista. Per ella hem lluitat: «lluitant per ella lluitem per Catalunya». Barcelona és avui la capital d'Espanya. Els catalans que no ho desitjaven ni ens entusiassem, ho acceptem, però, de bon grat, i volem que no ho sigui d'una manera passiva.

Si a l'Espanya es caputja de la capital de l'autonomia, el Govern de la Generalitat, el Govern d'Espanya, la Junta rectora de l'Estatut gal·lec, han d'entrar en contacte íntim.

Galícia és el nou estat que avui apunta en la nostra contemplació. El seu Estatut era plebiscitari i les urnes; al front, amb la sang dels seus fills i amb les llàgrimes i la rancúnia a la terra perseguida. Avui és la nostra independència en el sistema de la nostra República autònomista.

Amics: no volem que per inèrcia o per covardia nostra s'entolli les possibilitats de l'hora tràgica i fecunda, que vivim. Endavant, tots, per Catalunya.

Grans aplaudiments acolliren el discurs de Lluís Nicolau d'Oliver, el qual declarà oberta la reunió del Consell general d'Acció Catalana Republicana.

Praga, 7. — La premsa txecoslovaca analitza amb calma les modificacions introduïdes en la política exterior d'Alemanya.

El periòdic «Vestnik», òrgan del partit agrari, diu que, malgrat de reconèixer que seria prematur de considerar abans que Hitler hagi fet oficialment declaracions, estima que és exagerat qualificar aquestes modificacions de revolucionàries. I afegeix:

«Es una evolució natural vers el centre dreta i que contribuirà a la consolidació del Govern i de l'exèrcit. En el que fa referència a la reconstrucció de l'Estat Major Alemany, és tan sols una reorganització idèntica a la portada pels exèrcits francès, anglès, italià i rus».

El periòdic «Globe» slovac afegeix que aquestes esdevinents no són favorables al manteniment de la pau europea, i recomana una vegada més la unitat de tots els txecoslovacs.

El «Prager Tagblatt» es pregunta si les modificacions introduïdes en el Reich no van adreçades contra Àustria i Txecoslovàquia.

El «Narodny Politika» fa conjectures respecte si Hitler sabrà frenar el clan dels seus ídols col·laboradors joves o es deixarà emportar per ells.

E. R. C.

Passeig Pi i Margall, 19 - Tel. 14725

El Consell Permanent convoca el Tercer Ple del Partit

Atès l'acord del Consell Permanent assolit en la seva reunió del 17 de gener propiament presentada ahir, amb 72 hores d'anticipació, les posteriors reunions serà facultat de la taula llur discussió sempre que no reuneixin la signatura de sis Comarcals.

Article cinquè. — Tindran dret a concórrer als Plens: amb vot i vot dels delegats per cada Comarcal, amb els seus suplents. La de Barcelona-Diàlia tindrà dos Delegats per cada districte municipal que serà considerat com una Comarcal. Amb vot sense vot els militants del Partit que hagin estat o siguin consellers de la Generalitat, ministres de la República, diputats del Parlament català i de la República i membres del Comitè Executiu de les Federacions. Podran també assistir els components de l'organisme encarregat d'organitzar les Joves, mentre no estiguin aprovades pel Ple les bases de relació de les Joves amb el Partit.

Article sisè. — Totes les Comarcals i Districtes de Barcelona comunicaran a la Secretaria General, les persones designades per a delegats, amb l'obra dels Plens i els delegats de les Joves, els portadors de la correspondència oficial.

Nota important. — Tots els Centres rebran oportunament el text del dictamen del Consell Permanent a què es refereix el cinquè apartat de l'ordre del dia.

Barcelona, 21 de gener del 1937. — El Secretari General.

Les sessions del Ple començaran el dia 26, a les quatre de la tarda.

Cada Comarcal (Barcelona-Diàlia) es considera que consta de tantes Comarcals com districtes té, trameta, amb deguda anticipació, la comunicació designant els dos delegats que concórreràn a l'Ordre del dia.

Articles a tenir en compte del Reglament dels Plens del Partit

Article quart. — Les propo-

CASAL D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA DEL DISTRICTE CINQUE

D'acord amb l'antecedent convocatòria i amb assistència de nombrosos militants tingué lloc l'Assemblea general ordinària en la qual fou elegit el Consell Executiu següent: President, Antoni Lloret Fumal; Vice-President, Josep Balles Franc; Secretari Polític, Josep Teixidó Pratdevall; Secretari de Finances, Rafael Molina Bufalal; Secretari de Comunitat i Acció, Miquel Prat; Secretari de Cultura, Joaquim Bou Soms; Secretari de Sindical, Josep Metge Macià; Secretari d'Esports, Pau Pellicer Ferrer; Secretari d'Educació, Salvador Barberà Grau; Secretari d'Organització, Francesc Timonedal; Secretari de Propaganda i Premsa, Ignasi Solà; Secretari d'Acció Catalana, Miquel Noia Montseny; Secretari de Joves, Lluís Ripoll Pileja.

CASAL FEDERAL DEL GUINARDO

Hom fa avinent als familiars dels seus ocells i fills dels socis que siguin al front, que passen per aquest Casal com més aviat millor, tois els dies de guerra a quatre de la tarda, i de nou a onze de la tarda, per un assumpte que els interessa.

CENTRE REPUBLICA CATALANA DEL DISTRICTE D'INQUÈ

(Hospital, 110, pass.)

D'acord amb l'antecedent convocatòria i amb assistència de nombrosos militants tingué lloc l'Assemblea general ordinària en la qual fou elegit el Consell Executiu següent: President, Antoni Lloret Fumal; Vice-President, Josep Balles Franc; Secretari Polític, Josep Teixidó Pratdevall; Secretari de Finances, Rafael Molina Bufalal; Secretari de Comunitat i Acció, Miquel Prat; Secretari de Cultura, Joaquim Bou Soms; Secretari de Sindical, Josep Metge Macià; Secretari d'Esports, Pau Pellicer Ferrer; Secretari d'Educació, Salvador Barberà Grau; Secretari d'Organització, Francesc Timonedal; Secretari de Propaganda i Premsa, Ignasi Solà; Secretari d'Acció Catalana, Miquel Noia Montseny; Secretari de Joves, Lluís Ripoll Pileja.

ORDRE DEL DIA

Primer. — LECTURA I APROVACIÓ DE l'acta anterior.

Segon. — LECTURA DE LA MEMÒRIA.

Tercer. — APROVACIÓ DE L'Estat de Comptes.

Quart. — Elecció del Consell Directiu.

Cinquè. — Premsa i preguntes.

Degut a la seva importància no donem d'anticipació.

ELS CATOLICS BELGUES VOLEN QUE ES NOMENI AMBAIXADOR A ROMA

Brussel·les, 7. — El Director del bloc catòlic belga ha volut una nota sol·licitant del Govern que es procedeixi el més ràpidament possible a la designació d'un ambaixador a Roma, tenint en compte que ja s'han fet les designacions anteriors i el reconeixement de la guerra d'Abissínia.

Es recorda que el 1936, quan la guerra civil espanyola estava en divines, els catòlics belgues ja havien expressat en diverses ocasions la seva adhesió a la nostra causa.

Novel·la de la guerra i de la revolució

Quaderns setmanals de 32 pàgines. Originals dels nostres millors escriptors. Narracions vívides dels nostres soldats i dels nostres obrers

APAREIXERAN PROXIMAMENT

Què faran en temps de guerra?

Roma, 7. — Hom anuncia que el Govern ha pres les mesures indispensables per a fer front a la col·lisió de la guerra, autoritzant l'ús de la força de treball de moro en la fabricació del pa. Poden utilitzar-se, a més, les famílies d'arriars, faves i patates.

La marxa de la collita de blat és en aquests moments favorable, però no poden fer-se previsions per a la pròxima collita.

LES CONFERENCIES COMARCALS DEL P. S. U.

Ahí varen tenir lloc les conferències comarcals del P. S. U., una a Lleida per la comarcal del Segura, una altra a Tortosa, per la del Baix Ebre, i l'altra a Valls, per la de l'Alt Camp.

Totes les conferències es vieren molt concorregudes. Es presentaren i discutiren alguns informes de notable interès tant pel que respecta a resolucions polítiques del Partit com pel que fa referència als problemes del camp en llurs condicions concretes.

A la conferència de Lleida hi prengueren part el conseller de la Generalitat senyor Vidella i el membre del Comitè Executiu del P. S. U., el qual, en un magnífic parlament, va posar la situació política, general, i la guerra civil, de les zones republicanes, la consolidació de les conquestes revolucionàries, especialment al camp, i de tot plegat en tragué deduccions encertades de les deliberacions de la conferència.

Gramàtica russa

Amb explicacions en català, de cada rus dels seus dubtes i S. Roca i Roca.

Edicions C. A. D. C. I.

PREU: 15 PESS.

DISTRIBUCIÓ: P. A. C. O. D.

Publicacions antifeixistes

Rambla del Mig, 17 — BARCELONA — Telèfon 19037

ELS PROJECTES DE EL BARATO

PER AQUEST ANY

SON: LA MAXIMA GARANTIA EN QUALITATS I PREUS.

LA VELLA ESCOLA ALEMANYA, LIQUIDADA

Otto Meissner, amic íntim de von Neurath, és enviat d'ambaixador a Viena

Berlin, 7. — Als cercles oficials s'afirma que el doctor Otto Meissner serà nomenat ministre d'Alemanya a Viena. Com se sap, Meissner era ministre d'Estat, cap de la Cancelleria presidencial. No hi ha dubte que, amb aquest nomenament, quedarien liquidades totes les personalitats nazi o menys eminentes de la vella escola. Otto Meissner, amic íntim de von Neurath, al qual feu tornar a la vida política nomenant-lo ambaixador a Roma, en temps de la social-democràcia, sabé mantenir-se al front de la Wilhelmstrasse contra tot vent. Com a secretari permanent del ministeri i, sobretot, com a cap de la cancelleria presidencial, estigué en íntim contacte amb Hindenburg, i sap segurament els se-

crets que envolten la publicació del famós testament del mariscal. Meissner havia estat adversari acícid dels nazis i fou un dels homes que defensaren la temptativa von Papen per a apartar Hitler del poder. Els serveis prestats i, sobretot, els secrets que guardava, induïren Hitler a nomenar-lo col·laborador oficial en espera — i aquest moment ha arribat — de retirar-lo amb tots els honors.

L'oficial d'enllaç de Hindenburg durant la Gran Guerra, anirà a Viena amb quina missió? Segurament, prudent i suau del seu antecessor. Però ja els nazis saben com tractar aquests suaus adversaris.

«Barcelona ens recorda el París del 1914», ens diu Madeleine Jacob

Ha sortit cap a Madrid, després de romandre uns dies a Barcelona, la periodista francesa de l'«Ouvrier», madame Madeleine Jacob, una bona amiga de Catalunya i de la causa del poble espanyol. Madeleine Jacob ha realitzat diversos viatges al nostre país d'ençà del començament de la guerra, i les seves informacions són sempre objecte de grans comentaris als cercles internacionals.

Hem demanat a Madeleine Jacob unes impressions del que havia vist a Catalunya i ens ha dit:

—He vingut al vostre país per tal de fer unes informacions a propòsit de la nova estructuració econòmica de les vostres riqueses a Catalunya, i puc dir-vos que he observat grans

canvis d'ençà de la darrera vegada que valgué esser aquí. He constatat sobretot molt d'ordre, la qual cosa és absolutament necessària quan hom vol fer una tasca eficient. Una de les coses que més m'ha plagut, i que tindrà un interès especial a remarcar, és que Catalunya i Espanya no són, com diuen els nostres adversaris, que són els vostres, sovietitzats. Aquest és l'argument màxim de les dretes franceses: no hi ha comerç lliure, no hi ha indústria lliure, no hi ha iniciativa privada. I això és completament fals. Ho he constatat i així ho faré saber al poble francès.

—Una de les coses que he pogut veure també és que esteu mancats de queviures. I la França en té,

l'Algèria té massa riqueses de conèixer i podria enviar-ne a Espanya. Penso, però, que més que manca és potser que no hi ha una organització prou eficaç. Hi ha les cues sobretot que podrien molt bé evitar-se. A Alemanya, per exemple, que tot està racional, no es veuen cues. Cada adreuer, cada carnisser té un nombre determinat de veïns del barri, els quals sempre adquireixen a ell els productes del seu ram. Així fa que tingui un estoc de productes suficient per als seus clients i que aquests puguin retirar-los en el moment que vulguin sense cap mena de cua. Així s'hauria de fer quelcom en aquest sentit, per tal d'evitar aquesta cosa terrible que és la cua i que, com diu, penso que és un defecte d'organització.

—Oh! Barcelona és la bella ciutat de sempre. S'hi observa un canvi, però, ara i és que Barcelona no sent la revolució, sinó la guerra. Abans era una vila de la rera-guarda de la guerra civil. Avui en recorda París l'any 1914, en el mo-

ment del Marne. Crec que Terol és el començament del Marne, del Marne espanyol.

—I dels bombardeigs? —Aquests dies s'han tornat a repetir les agressions contra ciutats de la vostra rera-guarda i això prova la inutilitat de les crides que fan diplomàticament les nacions dites democràtiques. Heu vist totes les notes que han publicat la premsa anglesa i la francesa, però mentre tot és limitat a canvis de notes res no s'aconsegueix. No han gosat bombardejar Barcelona perquè han cregut que faria massa soroll, però ja no faran.

Ja heureu vist que també a França tenim feixistes que preparen moviments. Recentment hem passat mateix perill que vau passar vosaltres. De moment ha estat conjurat. Però, per quant temps? Jo voldria, sobretot, acabar dient-vos, Madeleine Jacob, demostrant a França i al món que l'Espanya republicana vencedora no és, com diuen els enemics, els soviets a Espanya. És la República.

AQUEST MATI HA COMENÇAT

El procés contra el pastor protestant Niemoeller

Berlin, 7. — A les 9.30 d'aquest matí ha començat el procés contra el conegut pastor protestant Niemoeller. Unes dues-centes persones s'entreuen a la porta d'entrada, però solament han estat admesos alguns pastors, amics íntims del procés. El tribunal, compost de tres jueus, ha fet l'entrada a les 9.30. Niemoeller ha estat introduït a la sala. Aquesta vestit de negre i semblava molt pàlid. El seu interrogatori ha començat de seguida. El President li ha demanat la seva identitat, que ell ha declinat. A les 9.45, un cop completada aquesta formalitat, les persones admesses a assistir a la sala amb la fiscal ha dit que els debats se celebrarien a porta tancada. Els jueus han fet evacuar la sala. Niemoeller és assistit per el seu advocat, el doctor Jacob. Es calcula que els debats duraran alguns dies. Han estat citats 42 testimonis.

Ahir, a la Institució del Teatre, l'art i l'emoció anaren de bracet

Lluís Via, els grans actors, i un públic nombrosíssim homenajaren Guimerà

Quina gentada va portar ahir a la Institució del Teatre la sessió d'homenatge a Guimerà! Ne tan sols era plena la sala d'actes, sinó que per les dependències immediates s'escampava la gent, pugnant per treure una mica el cap, o parlar l'orella a la conferència.

Sota un bust del mestre, obra de l'escultor Victor More, es constituïa la presidència. Al conferenciant, el poeta Lluís Via, li feien costat els actors als quals hom confià els recitats: el diputat Josep Fontbernat, que portava la representació del conseller de Cultura; el director de la Institució, Joan Alavedra; i les senyoretas Adriana i Sara Adavert, les fides servadores de la memòria de l'autor de «Terra Baixa».

La sessió fou oberta per Joan Alavedra, amb un parlament molt escàlenc en el qual enllaçà l'homenatge dedicat a Guimerà amb la conveniència de recordar i enllestir els valors essencials del nostre pensament i de la nostra història. «Si un homenatge a Guimerà sempre és oportú —digué Alavedra— en aquesta moments que vivim a oportunitat és molt més aguda, car qualsevol manifestació que exalti l'esperit, l'art i la llengua de Catalunya ha d'esser doblament estimada pels patriotes».

Alavedra agraï la col·laboració que a aquesta sessió prestaven homes tan prestigiosos com els que seien a la Presidència, i la gran massa de públic aplegada a la Institució.

Immediatament prengué la paraula Lluís Via. Voler ara resumir la seva dissertació guimeraniana seria un absurd. A més, els lectors no ens ho agrairien gaire, car un treball crític i històric com el que ahir llegí el gran amic de Guimerà mereix ésser conegut en el seu text original. Es de creure que la Institució del Teatre completará l'homenatge d'ahir editant la conferència de Lluís Via.

De moment, però, avancem que Via feu una relació de la vida del gran autor que, ultra gressar molts aspectes de la seva personalitat i de la seva obra, dibuixaren una poderosa silueta de l'home. A través de Via, Guimerà viu, netejat de molts convencionalismes i de molts tòpics amb què l'han recobert els conreadors amateurs de la història renaixentista catalana.

EL QUE ERA COTXE DE ROSEMEYER

Rosemeyer ha estat un gran corredor automobilista. Els nostres aficionats el recordaran, encara, com s'enfilava per la costa de Montjuïc quan el darrer Gran Premi de Barcelona. Ara Rosemeyer no ha volgut desmentir la tradició que tots els asos del volant moren a la pista. A l'auto-ruta de Francfort, una tombarella mortal ha posat fi a l'heroic palmarès del conductor. Les desferres del seu cotxe, poques hores després de l'accident (Grafic Press)

Via, però, no es limita a una simple exposició anecdòtica, sinó que enfondí el seu judici en el terreny crític i literari. Tingueu definicions sertes per a moltes de les obres guimeranians i valorà molt justament el lloc que en la nostra literatura correspon al mestre del carrer de Petrixol.

Una gran ovació prem: el brillant i erudit treball de Lluís Via. Quan Via hagué acabat, els primers actors reunits varen recitar fragments de les obres de Guimerà que cadascun d'ells havia escollit, interpretant precisament els personatges protagonistes.

Pere Codina ens feu revivir la tendra relació del Jon, de «Sol solet»; Mercè Nicolau posà tota l'emoció en unes paraules de «A cor de la nit»; Alexandre Nolla recitá, amb el calor propi de la composició, la balada de «Anima és meua»; Jaume Borrás emocionà tot l'auditori amb el monòleg «En Pep Botella»; Assumpció Casals ens recordà els dies vibrants de l'eterna de «Jesus que tornas»; Josep Santpere, el memorabre interpret de Garido, de «La Santa Espina», ens retornà als dies d'aquell formidable èxit de Guimerà i Morera; Antoni Píera, el vell comediante que va estrenar «Terra Baixa» i avui està absent de l'escena, recitá la famosa relació de Manel; Maria Morera començà el públic amb un fragment de «La reina vella»; i per últim Enric Borrás, vibrant de gest i de paraula, recitá la cèlebre maledicció als faritjers de «Jesus de Nazareth».

L'entusiasme que entre el públic produïren aquestes interpretacions fou enorme. Les ovacions se succeïren, i al final foren tan sostingudes, que Enric Borrás, en nom de tots els seus companys, digué uns mots per tal de recollir els aplaudiments i dedicar-los a la memòria de Guimerà.

I a la sortida els comentaris eren unànimes en proclamar que la Institució del Teatre, en homenajar a Guimerà, havia aconseguit —cosa molt més difícil— portar a terme una sessió d'una gran qualitat.

Ahir, a la Institució del Teatre, l'emoció i l'art anaren de bracet.

Contracte entre traïdors

MUSSOLINI CEDEIX 50.000 HOMES A FRANCO

A CANVI DE NOVES RIQUESSES A ESPANYA

PERO QUE HI FA TRAFICAR A I CARN QUE PODRIA REBEL·LAR-SE PER MANCA DE PA?

Giuseppe di Vittorio explica en «La Voce degli Italiani» el nou compromís projectat per Franco, amb el Govern italià, per a procurar el desenvolupament d'una nova ofensiva contra el front republicà d'Espanya.

Les tropes de Franco, compostes en gran part de mercenaris i de gent enganyada i forçada a combatre per una causa que no és la seva, donen signes clars de cansament. La famosa «victòria definitiva», tan sovint anunciada per l'Estat Major feixista, no ha arribat. Ha arribat, en canvi, el clar desastre de Terol.

Després del fracàs de la contra-ofensiva feixista (a pesar d'emprar els millors tropes, dels generals més reputats i d'un colossal i moderníssim material de guerra), el traïdor Franco ha sentit bufar, potser per primera vegada, el vent de la derrota.

La població civil, sotmesa a la dominació franquista, encara que demanda dels milers militants obrers i democràtics —anarquistes i masoquistes— està cansada i espera amb impaciència el moment de poder rebel·lar-se.

Franco té por al fi. I el traïdor llança una crida desesperada a les dictadures feixistes d'Itàlia i Alemanya, a les quals ha venut Espanya.

UN NOU PACTE AMB HITLER I MUSSOLINI

Recentment tingueu lloc una reunió secreta entre representants autoritzats de Hitler i de Mussolini i el traïdor Franco. Aquest últim exposà la situació de l'Espanya feixista des d'un punt de vista molt pessimista:

«Si no em donen homes i militars per a desmuntar una gran ofensiva contra els soviets —digué Franco en substància—, si aquesta ofensiva no es reprèn amb els mitjans necessaris amb homes i material, la partida està perduda.

—Què us passa —preguntaren

els delegats de Hitler i Mussolini— per a expressar-vos d'aquesta manera?

Franco nague de concretar les seves pretensions. Havia de rebre de l'estranger un cos d'exèrcit que no baixaria de 50.000 homes, avions en llant doncs i, a més a més, les cues de rera-guarda; submarins desconeguts per a seguir torpedinant vaixells anglesos i francesos; i tanca i canons i metralladores, i tot allò que la imaginació li suggeria degut a la por desmesurada.

La proposta no sembla que tui desatesa en absolut. Però calia precisar condicions. Italia apuntà la possibilitat de contribuir a l'ofensiva que es projectava amb 50.000 homes. Aportaria també submarins, avions i tanques i, a més a més, les cues de rera-guarda; submarins desconeguts per a seguir torpedinant vaixells anglesos i francesos; i tanca i canons i metralladores, i tot allò que la imaginació li suggeria degut a la por desmesurada.

A canvi d'aquest estorç Mussolini obtindria concessions territorials i mineres, susceptibles de satisfer la fam de riqueses i dominació d'algunes grans oligarquies capitalistes italianes.

ENGANYI TRAÏDOR! AMARGORI

La victòria republicana de Guadalupe ja era de manifest l'engany, el menyspreu i el traïdor que es donava als obrers i soldats italians. Se'ls portava a lluitar a Espanya en qualitat de combatents voluntaris per a la defensa de la civilització feixista. Però l'engany la traïció i l'amargor que suposa aquest traïdor queda reflectit en els paràgrafs d'una carta entendiadora, un document humà que es condemnava a l'oblit sense apel·lació contra el règim feixista italià i el seu cap, Mussolini.

trobat pel voluntari del batalló Garibaldi sobre el pit d'un dels italians caiguts al camp de Guadalupe. És la lletra d'una esposa italiana, Carmela Paulesi, de Monto-

rio, dirigida al seu marit, al qual creia a Abissínia treballant com a obrer.

«Etic boja de dolor —diu—, perquè t'he escrit set vegades a Abissínia sense rebre cap resposta... Em consumeixo en plors i no m'encansa de pregar a Déu per tu i per la teva salut... Els nostres nens desitgen veure't i no paren de preguntar quan ve el pare...»

La pobra no tenia la més petita sospita que el seu marit es trobava lluitant a Espanya.

Exposà després la misèria en què viu i explica l'únic motiu pel qual el seu marit hauria anat a treballar a Abissínia.

«He hagut de pagar tres terminis del nostre deute, estimat espòs, 70 llires. I quan m'envies quelcom de la paga, pagaré el quart termini... No he pogut seguir a casa i he marxat a casa de la mare amb els petits...»

Després present l'esperança d'una millora.

Altres cabines, és a dir, els que es troben a Abissínia, han escrit a les seves dones que perceben alguna paga. Tu, en canvi, estimat espòs, no em dius res. Potser no saps encara quant cobres? La filla de la majordoma m'ha lliurat 50 llires...»

Pobra esposa! Pobra italiana! Pobres petits italians! Esperaven el seu honorat que l'estimant familiar havia d'enviar-los. Però el Govern els ha rapat el cap, l'espòs i l'envia a la mort. El règim ni tan sols els restitueix el cadàver, que resta allà lluny... en altra terra... El malganyat demanava pa a canvi de treball, treball on fos, encara que fos lluny a Abissínia i se l'envia enganyat a Espanya. El feixisme s'apodera del famolen i l'envia a la guerra, a la mort.

LA NOVA INFAMIA

Aquell menyspreu a la vida humana es multiplica i s'organitza amb aquesta projectada ofensiva de 50.000 italians a Espanya. És un mercat infame, que designa, ofèn i deshonra el veritable poble italià, a tots els italians lliures que lluiten al costat del Govern espanyol per la conquesta de la pròpia llibertat.

Una necessitat imperiosa: REFUGIS!

El clam és unànime: cal construir ràpidament refugis. La població civil de Barcelona no pot estar més temps a mercé dels criminals atemptats de l'aviació estrangera al servei de Franco.

D'aquesta mesura inajornable, de la realització de la qual depenen moltes vides, se n'ha preocupat el Govern de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona, els nostres partits polítics, els nostres sindicats. En fi, tothom coincideix que cal anar immediatament a la construcció de milers, si no milers de refugis.

«El meu punt de vista —diu l'alcalde de Barcelona en un intervú concedit al nostre col·lega «Fronte Rojo»— és el següent: Els Ajuntaments poden organitzar i realitzar aquesta tasca; però comptant amb la col·laboració amb l'ajut econòmic de l'Estat».

I afeix:
—Es faci comprendre que la nostra és una tasca molt importantíssima material i era una sèrie de dificultats per a l'adquisició de determinades matèries necessàries per a la construcció de refugis. És aquest un problema lògic que actualment tenim plantejat. No és, amb tot, el problema fonamental, al meu entendre, de aquest: la necessitat d'un refugi econòmic. L'Ajuntament de Barcelona té infinites tasques molt importants també que no pot desatendre i per a l'obra d'edificació de refugis, de cost extraordinari que suposa condicionar la ciutat i les anàlisis, és efectes de les agressions feixistes, necessita inevitablement la cooperació del Govern.

El periodista diu després de l'ajut que ha de prestar el propi poble.

I Hilari Salvador parla:

—En aquest aspecte econòmic, el poble de Barcelona pot i ha de contribuir amb el màxim entusiasme. Existeixen ja magnífics casos d'aportacions voluntàries. Podríem anar a l'estensió d'aquestes aportacions creant, per exemple, un petit tribut. Però aquesta solució no és ràpida, requereix un muntatge i un desenvolupament lent i el problema dels refugis exigeix màxima rapidesa.

L'alcalde de Barcelona continua:

—Seria, si una solució que el Govern ens facilités la quantitat necessària per a la defensa de Barcelona, quantitat que s'amortitzaria després amb la recaptació del tribut a què ens referim.

—Quants refugis s'han construït a Barcelona?

Hilari Salvador contesta la pregunta:

—Un miler. Una, la estau acabats, d'altre, a punt d'acabar-se. A més, aquestes s'apropien ara mateix utilitzant la part subterrània ja edificada.

L'Ajuntament de Barcelona, atent a la importància a la gravetat del problema de què parlem, ha fet tot el que ha pogut i més encara. Però l'obra és immensa. L'obra requereix no solament la col·laboració decidida del poble, sinó també i fonamentalment l'ajut de l'Estat.